

DANĚ

(výpalné, kontribuce)

„Ukažte mi peníz daně! Podali mu minci. On jim řekl:

„Cl je tento obraz a nápis? “

Odpověděli: „ Císařův! “

Tedy jim řekl: „...co je císařovo, císaři, a co je Božího, Bohu.“

(Matouš: 22, 19-21)

Ideálem totalitních ekonomik je vybírání pravidelných poplatku. Za TV, rozhlas, vodu, plyn, el. energii, nájemné, komunální odpad, důchodové pojištění, zdravotní pojištění, poplatky u lékaře, za léky i za jejich výdej, ostatní pojištění, úroky, školné, členské příspěvky, soudní poplatky, úřední poplatky, kolky, olky, lky, ky, ý, atd., atd.

Níže si ukážeme, že tyto poplatky neplatíme pouze jednou (zjevně přímo), ale vícekrát (skrytě nepřimo)...

Ač tyto poplatky neustále narůstají (kvalitativně i kvantitativně), zdají se být alespoň vybírány za něco. Totalitní státy však vybírají poplatky doslova za nic, což nazývají „daně“. Pojem „daň“ odvozený od pojmu „dát“, naznačuje, že jde o dar občana státu. Protože tento „dar“ zpravidla neposkytujeme dobrovolně (z lásky), ale je od nás vymáhán hrozbou státního teroru (násilí na těle i na majetku), nejedná se tu v pravdě o „daň“, ale o „výpalné“.

V oboru „hospodaření“ s vybranými daněmi jsou totalitní elity velmi vynalézavé, takže s nimi nikdy nedokážou vyjít. A protože pouhé zvyšování míry jedné daně je příliš průhledné a odírané daňové poplatníky zbytečně dráždí, osvědčují totalitní elity nadprůměrnou vynalézavost také v oboru vymýšlení nejrůznějších druhů daní, pokud možno skrytých. Tak v seznamu daní můžeme nalézt např. daň z obdržené mzdy, daň z vyplacené mzdy, daň z příjmu, z obratu, ze zisku, z přidané hodnoty, různá cla, daň z pozemku, z nemovitosti, daň z převodu, dědickou daň, daň z výhry, z daru, aru, ru, ú, atd., atd.

Daně, které každoročně odvádíme zcela zjevně (vědomě), představují pouhý zlomek daní, které odvádíme skrytě (nevědomě). Ve vybírání skrytých daní je totalitní stát doslova mistrem.

Tak např. odvádíme státu tzv. nemocenské a důchodové pojištění. Na výplatní pásce zaměstnanec se však objeví menší část z odvedeného pojištění,

neboť zbytek (větší část) odvádí zaměstnavatel. To budí dojem, že větší část pojištění platí za zaměstnance zaměstnavatel a stát se v očích veřejného mínění jeví jako zbojník Juraj Jánošík, jenž bohatým bere a chudým dává. Pak že stát strání bohatým a ne chudým! Toto veřejné mínění již sotva domyslí, že zaměstnavatel by tuto část pojištění mohl vyplácet zaměstnancům, kdyby ji nemusel odvádět státu, takže ji ve skutečnosti odvádějí sami zaměstnanci. Je to jen účetní šidítko, jež má u zaměstnanců vyvolat klamný dojem, že odvádějí méně, než ve skutečnosti odvádějí.

Níže si ukážeme, že obojí pojištění neplatíme jen jednou (sami + účetním fíglem), ale vícekrát (skrytě nepřimo)...

Tentýž účetní fígl používá totalitní stát u daně ze mzdy, u níž musí zaměstnavatel navíc odvádět daň z vyplacené mzdy, o kterou by jinak mohl mzdu zaměstnance navýšit. Tzn., že zaměstnanec, aniž si uvědomuje, odvádí ze své mzdy ve skutečnosti dvoji daň. Daň z přijaté mzdy, kterou platí přímo sám, daň z vyplacené mzdy, kterou platí skrze zaměstnavatele.

Jak si ještě ukážeme, ani tyto daně nezaplatíme pouze jednou (sami + účetním fíglem), ale vícekrát (skrytě nepřimo). A nejen tyto, ale veškeré daně platíme skrytě (nepřimo) vícekrát, stejně jako veškeré pojištění a poplatky...

Vše. co podnikatel (zaměstnavatel) musí v souvislosti se svým podnikáním zaplatit, to také promítá do výrobních nákladů. Pokud mu zákony nedovolují něco promítnout do nákladů, má k dispozici ještě liberalizaci cen, takže o to prostě navýší cenu svého výrobku. Tzn., že podnikatel neplatí státu vůbec nic. A protože zaměstnanci takovou možnost nemají, jsou uvedenými poplatky okrádání pouze zaměstnanci. Okrádán je sice také podnikatel, tomu však stát umožňuje uvedeným způsobem přenést tyto ztráty na zaměstnance (jako spotřebitele). Tak je podnikatel korumpován a přikloněn na stranu státu.

Jako spotřebitelé platí zaměstnanci nejen daně, pojištění a poplatky' podnikatelů, ale znovu také to, co již jednou odvedli státu jako své daně a pojištění. neboť také to promítá podnikatel do cen svého zboží.

Uvědomíme-li si to. nebude se nám již totalitní stát jevit jako Juraj Jánošík, ale jako účetní eskamotér, falešný hráč, zkrátka jako vyděrač a podvodník.

Je sice pravdou, že i zaměstnavatel je spotřebitel a musí tedy to vše také zaplatit v ceně kupovaného zboží. On však většinu toho, co kupuje, promítá opět do svých výrobních nákladů, či přímo do cen své produkce, takže zase neplatí nic.

Sečteme-li veškeré zjevné i skryté poplatky, pojištění a daně, ukázalo by se, že z každé vydělané koruny nám na vlastní živobytí zbývá sotva pouhý „desátek“ (desetník), který je znehodnocován neustálým růstem inflace! Ve

středověku bylo „desátkem“ to, co ubohý sedlák musel odvádět vrchnosti ze své sklizně. Dnes je „desátek“ to, co zaměstnanci zbude.

Bylo to právě české stavovské povstání (1618) proti habsburskému císaři, jež se pokládá za počátek tzv. třicetileté války.

V průběhu této války Evropu drancovaly znepřátelené armády katolického císaře a švédského krále (v čele protestantské koalice). Císařští i královští, kteří se na jednom místě i několikrát vystřídaly, vybíraly vždy znovu a znovu tzv. „kontribuce“ (výpalné). Po skončení třicetileté války (1648) se však poměry již nikdy nevrátily k odvádění desátků, jež byly v podstatě jakýmsi „nájemným“. Zůstalo u kontribucí, které se jen přejmenovaly na „daně“ odváděné státu...